

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125202712
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8125202712.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

-9-
29Csp/41/2025

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX C., zast.: JUDr. Daniel Tarbaj, advokát so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zast.: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava-Staré Mesto, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

-9-
29Csp/41/2025

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo sumy priznaného primeraného finančného zadostučinenia, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

-6-
29Csp/41/2025

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 08.04.2025 sa voči žalovanému domáhal zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 128,22 EUR za porušenie jeho spotrebiteľských práv konštatovanom v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7Csp/66/2022.

2. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 11.03.2024 pod sp. zn. 7Csp/66/2022 súd rozhodol, že je povinný zaplatiť žalovanému v postavení žalobcu sumu 211,89 EUR s úrokom z omeškania, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a zároveň určil, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že právny predchodca žalovaného pri uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 7 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z., teda povinnosť skúmať bonitu spotrebiteľa, pre porušenie ktorej sa považuje

úver za bezúročný a bez poplatkov, a preto žalovanému v postavení veriteľa vznikol nárok na zaplatenie iba istiny úveru, bez jeho príslušenstva pozostávajúceho zo zmluvného úroku. Žalovaný v postavení veriteľa si totižto v konaní uplatnil nárok na zaplatenie 340,11 EUR, pričom súd I. inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť iba nesplatenú časť istiny vo výške 211,89 EUR spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 27.09.2019 do zaplatenia, výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobný návrh žalovaného v postavení žalobcu zamietol; výrokom III. priznal žalovanému v postavení žalobcu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,60 %, výrokom IV. o vzájomnej žalobe žalobcu v postavení žalovaného určil, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov a výrokom V. priznal žalobcovi v postavení žalovaného v časti vzájomnej žaloby nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Ako spotrebiteľ si tak uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv v súlade s ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Primerané finančné zadostučinenie má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný.

5. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška primeraného finančného zadostučinenie preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko primerané finančné zadostučinenie len v symbolickej výške nemôže byť ani primeraným, ani spravodlivým.

6. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR, v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia, slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte primeraného finančného zadostučinenia je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu.

7. Ak má primerané finančné zadostučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, aby mala nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu, a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie reálne. Nakoľko je spotrebiteľom, ktorý v časti úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy a z tohto dôvodu sa domáha primeraného finančného zadostučinenia vo výške 128,22 EUR, pričom nárok ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný požadoval odplatu, na ktorú nárok nemal.

8. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

9. Zo znenia ust. § 3 ods. 5, tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že spotrebiteľ v prípade úspešného uplatnenia porušenia jeho práv má nárok na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Úverová zmluva, ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 7Csp/66/2022 určená za bezúročnú, bola uzatvorená medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného, spoločnosťou VÚB a.s. ako veriteľom. Žalovaný nebol účastníkom úverového vzťahu, rovnako tak predzmluvného vzťahu, zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekreoval, splnenie podmienok pred poskytnutím úveru nezisťoval, úver žalobcovi neposkytoval, a preto sa logicky nemohol žalovaný dopustiť porušenia práv žalobcu.

10. Porušením práv spotrebiteľa by mohlo byť len také konanie, ktoré vykazuje znaky nekalosti, agresívnej obchodnej praktiky, klamania spotrebiteľa, pričom žiadneho takého konania sa žalovaný nedopustil. V zmysle vyššie uvedeného, preto žalovaný namieta svoju pasívnu legitimitáciu v spore. Zároveň napádajú výšku uplatneného nároku titulom primeraného finančného zadostučinenia z dôvodu, že nespĺňa podmienku primeranosti. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadostučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Žalobca žiadne okolnosti odôvodňujúce výšku uplatneného nároku dôkazmi nepreukázal.

11. Žalobca v replike uviedol, že skutočnosť, že spotrebiteľskú zmluvu žalovaný nekoncepivoval, vzhľadom na merito sporu neliberuje a nezbaňuje žalovaného zodpovednosti za porušenie svojich zákonných povinností. Tvrdenia žalovaného, rovnako ako v základnom konaní považuje za alibistické s cieľom

vyhnúť sa akýmkoľvek spôsobom zodpovednosti za porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Žalovaný fakticky vykonával práva veriteľa pohľadávky a domáhal sa zaplata pohľadávky. Je teda subjektom, ktorý bol oprávnený prijímať plnenia. Ak žalovaný na jednej strane je subjektom, ktorý si uplatňoval plnenie voči nemu ako dlžníkovi, tak na druhej strane ostáva jeho vecná legitímácia zachovaná aj v prípade, ak žaloba týkajúca sa spotrebiteľskej zmluvy smeruje voči nemu ako žalovanému. Je zrejme, že žalovaný po materiálnej a formálnej stránke je subjektom, ktorý hmotnoprávne disponoval s pohľadávkou zo spotrebiteľskej zmluvy. Poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo/237/2021, z ktorého vyplýva, že porušením, voči ktorému je možné úspešne sa domáhať primeraného finančného zadosťučinenia je tiež postupník pohľadávky. Vo vzťahu k možnosti domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia voči postupníkovi poukazuje ďalej aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 9Cdo/324/2020. Je nepochybné, že za daných okolností žalovaný je pasívne legitimovanou stranou sporu.

12. Primeranosť sumy 128,22 EUR je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a podľa jeho názoru nedošlo k žiadnemu porušeniu spotrebiteľských práv a povinností. Ako už bolo viackrát uvedené, princípom a zmyslom konania o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je ako sankcionovať dodávateľa, tak aj zadosťučiniť spotrebiteľovi. Celé posudzovanie primeranosti výšky finančného zadosťučinenia vychádza z okolností týkajúcich sa základného konania. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami, považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Ním uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale poskytnutú satisfakciu. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale aj zjavne nízka.

13. Súd na základe skutkových tvrdení žalobcu, popretí skutkových tvrdení žalovaného, oboznámením spisu 7Csp/66/2022, zistil tento skutkový stav:

14. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 11.03.2024 pod sp. zn. 7Csp/66/2022 o žalobe žalovaného v postavení žalobcu a o vzájomnej žalobe žalobcu v postavení žalovaného rozhodol tak, že výrokom I. zaviazal žalobcu v postavení žalovaného na zaplata sumy 211,89 EUR s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy odo dňa 27.09.2019 do zaplata, výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom IV. o vzájomnej žalobe žalovaného v postavení žalobcu rozhodol tak, že určil, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov. Dospel k záveru, že právny predchodca žalovaného v postavení veriteľa si nespĺnil podmienky odbornej starostlivosti predpokladané ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., pre porušenie ktorých je úver bezúročný a bez poplatkov, a preto žalovanému v postavení žalobcu vznikol iba nárok na zaplata istiny úveru bez odplaty pozostávajúcej zo zmluvných úrokov.

15. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného

finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok KS v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, sp. zn. 20Co/192/2016, sp. zn. 7Co/78/2017, sp. zn. 25Co/59/2017).

17. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

18. Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

19. Zo stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 48/2022 nesporne vyplýva, že pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5, tretia veta zák. č. 250/2007 Z.z. je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.

20. Z odôvodnenia uvedeného stanoviska, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017 nesporne vyplýva, že v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. má právo na primerané finančné zadosťučinenie každý spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, prípadne osobitnými predpismi. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ako aj funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je doviesť ochranu porušeného práva spotrebiteľa, ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, teda ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

21. Z uvedeného potom jednoznačne vyplýva, že žalobca v konaní 7Csp/66/2022 si ako spotrebiteľ voči žalovanému ako dodávateľovi úspešne uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv upravených v zákone č. 129/2010 Z.z..

22. Od 01.07.2024 nadobudol účinnosť nový zákon o ochrane spotrebiteľa č. 108/2024 Z.z.. Z ust. § 53 ods. 1 citovaného zákona vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzatvorenú po 30.06.2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 01.07.2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30.06.2024.

23. V zmysle vyššie uvedeného potom súd I. inštancie v súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia postupoval podľa zákona č. 250/2007 Z.z., keďže predmetom sú nároky vyplývajúce z porušenia spotrebiteľských práv žalobcu zo zmluvy o úvere, uzatvorenej medzi žalobcom a právny predchodcom žalovaného ešte dňa 24.06.2018.

24. Neobstojí námietka žalovaného o nedostatku jeho pasívnej legitímácie v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu konštatovaných v konaní 7Csp/66/2022. Súd I. inštancie poukazuje na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, v ktorom konštatoval, že nemožno súhlasiť s argumentáciou postupníka že si len uplatnil odstúpenú pohľadávku, a preto ho nemožno považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľského práva zodpovedala. Za úspešné uplatnenie práva je potrebné považovať aj obranu spotrebiteľa proti nároku uplatňovaného dodávateľom s tým, že postupník vyvolaním súdneho konania nie nevýznamnou mierou participoval do zásahu práv spotrebiteľa, ktoré skončilo jeho neúspechom, v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky.

25. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, avšak žalobe vyhovel iba čiastočne.

26. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností na strane žalobcu ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

27. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

28. Za daného stavu, vzhľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých sa úspešne domohol na súde, je nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný. Je nepochybné, že žalobca v základnom konaní bol nútený podniknúť kroky na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil len svojou úspešnosťou v konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho práv ako spotrebiteľa, ktoré bol nútený brániť. Neuviedol, či konanie žalovaného a následne domáhanie sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami, resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž (rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 7CoCsp/32 a 123/2020).

29. Keďže žalobca nepreukázal, že konanie žalovaného a následne domáhanie sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru malo negatívne následky na vznik jeho nepriaznivej majetkovej alebo sociálnej situácie, súd I. inštancie s poukazom na okolnosti prípadu považoval primeranú výšku finančného zadosťučinenia v sume 100 EUR.

30. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol na to, že na strane žalovaného nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia v súvislosti s konštatovanou bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

31. Na základe uvedených skutočností, potom priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, ani kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcii účinného odradzujúceho

prostriedku ochrany (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2Co/136/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/50/2018).

32. Podľa § 255 ods. 1,2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

34. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

35. Civilný sporový poriadok nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 CSP., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 CSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k CSP, nakladateľství C. H. BECK).

36. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

37. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisí od úvahy súdu, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu, preto mu patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

38. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sume primeraného finančného zadosťučinenia v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

-2-
29Csp/41/2025

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo

nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.

S
Si